

ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΣΟΠΑΝΟΣ ΤΟΥ ΟΟΣΤΜΑΛ

Α σάς δημηγορώ μιά παλιά παράδοσι της Φλαμανδίας. Είναι μιά ιστορία που πρέπει νά συνέβη στά 1818, όταν ή Βραβάντη έχανε πόλεμο με την "Ολλανδία για το ξύτιμα της διαδοχής της Ζακελίνης της Βαναφίας.

"Ενας τσοπάνος, που τὸν λέγανε Γεράρδο, καθόταν μιά νίχτα στα σπίτια της παλιάς του, που ήταν φτιαγμένη σύν αμάξι με τροχούς. Ήτανε πυκνό το σπίτια στην κοιλάδα γύρω, διασερεί αεριών φύσανε, μά τα σπίτια του τσοπάνων τά κατέρριψε κροφός καϊνός κ' ένα βραχόν βογιητό ή μιά έντονη φύρα στημά έρχόταν από καϊνό σε καϊνό να προδόστη τὸν πόνο του. 'Ο συνύλος του, που καθώπλι πάλι του, φαντάτη πώς καταλάβανε τὸν πόνο του, γιατί τον άποφεναν μέ παραπονίαρικα ονδριάσματα και μέ άλγησματα δργισμένα.

Γιά μιά στιγμή ο τσοπάνος αναστένει και πάλι βεβαί. Καί τούτε τὸ σκύλοι απομάκησε τὸ δύο μπροστινά ποδιά στὰ γόνατα τοῦ άφεντη του και ἔγινε τὸ μετόπο του, που ήταν μόλις φλόγα και πυρετό. 'Ο τσοπάνος ζάχαρε τὸ ξύο και τοῦ είπε:

—Σπίτε, τι θέλεις, Σπίτε; Θές νά μαθής γιατί είμαι θλιμένις; Μά σοι τόπα, Σπίτε, τὸ ξέρεις, 'Αγαπώ την "Αννα, μ' άκονς; Την άγαπα έδω και δέκα χρόνια κ' έδω και δέκα χρόνια δεν άνοιξα το σπίτια μου νά τὸ πῶ από κανενός, έκτος από σένα. Κ' ξείνη, ή άποτη, που μονι μαργούλεστο ποιν, που μ' έπωπε από τὸ χέρι, μ' έλεγε φύλο της και ἀδελφό της, άφον άναψε και έθερψε τὴ φλόγα μέσα μου, τούρα. Σπίτε, Σπίτε, παρα μι διώγκων, μ' άποις; Μ' άπομαργένει από ποντά της;

"Ο τσοπάνος σπώπας γιά μιά στιγμή, μά ο σκύλος γρατσουνίστη μὲ τὸ πόδι του τὸ γόνατο του Γεράρδου.

—Μέ φωτάς και πάλι γιατί είμαι λιπαρένος, Σπίτε; Γιατί; Τὸν ξέρεις τὸν Στέβιν, Σπίτε; Τὸν ξέρεις, γιατί κάθε φορά πού περνά από κοντά σου γηρατάς έπάνω του γιά νά τὸν δαγκάσης. 'Ο Στέβιν είναι πλούσιος, ή πατέρας του τοῦ αγοριού, Αιτός θε πάρη τὴν "Αννα, γιατί είναι πλούσιος. Χτές τὸν κάλεσαν κ' έφαγε σπίτι. 'Οσο γιά μάζ, ήρεις είμαστε φτωχοί, δύσφαιροι, μητρά πήραν έδω από τοὺς δρόμους και μάζ μεγάλωσαν γιά νά τοὺς φύλαψε τὰ πρόσωπα, άκονς; Και τούρα πρέπει νά θεωμένη τὴν "Αννα πουλημένη σ' άλλον...

'Ο τσοπάνος έβγαλε τὴν ίδια στιγμὴν τὸ μαργάριτον του και' άρσησε νά τὸ γονιζήν άναμεσά στὰ δεσμώτα του.

'Ο σκύλος άρχισε ν' αλγάτη βραχάνα.

—Εγείς δίκρι, Σπίτε, είπε τὸ άρρεστηνε νά γινη από. Μά πως νά κάνουμε, πάρε; . . .

* * *

'Η Φλαμανδική παράδοσι δημηγείται πώς ὁ τσοπάνος δὲν ξερεῖ πώς νά έκπινθη, πώς νά διάλεξῃ τὸ φλόγα που έκαψε τὰ σωματικά του. 'Ο Στέβιν έφερε νά πεθάνη, μά δ' ο Γεράρδος δὲν ξερεῖ τὸ πῶ. Οταν ξεφέρα, συνείλεξε ή πράδοντος, η Σπίτε άφησε τὸν άφεντη του, θρηψίστη μέσα στὴν καλύβα και γύρωτος κρατάντων στὰ δοντά του ένα σακούλι, που τὸ άπιθωσε στὰ γόνατα του Γεράρδου. 'Ο τσοπάνος κύττασε τὸ σακούλο. Έκει μέσα έβασε διάφορα φάρμακα, που μετασειρίζονταν γιά τὰ πρόσωπά του. Μηχανικά άρχισε νά έξετάζει τὴν πάρμακα. Καὶ στὸ τέλος έβγαλε μά πάνωφην κουανγή. Στὸ βάθος τοῦ σακούλου είχε έτοι ένα κομμάτι δεινάτι.

—Θειάρι, θειάρι, μονυμύριστος. Θειάρι θά πῆ φωτιά, Σπίτε. Αύτο ήθελε νά πης; "Α, σε καταλαβαίνω... Ούτε μαχαίρι, ούτε δηλητήριο. Φωτιά, αϊ!..

Χάιδεψε τὸ σκύλο του και συνέχισε:

—Ελεν καήλη η σινιούλη σου, Σπίτε. Θά τὸν κάψω μέσα στὶς φλόγες. Ναι, ναι, τόρα μάεστος. Θά βάλω φωτιά. Και ένο απός δάκαρι γίνεται, έγω θ' άποτηνησθω τὴν "Αννα... Σπίτε, Σπίτε, από τὸ είνε...

* * *

—Επειτα από λίγη δραί έπάνω από τὸ κτήμα ίψωνόταν, ένα άστρο σύνενερο κατηνού. Καὶ σέ λίγο η φλόγες άνατηδόστησαν.

Τί ώμορφες πού είνε νή φλόγες τη νίχτα!... μονυμύριζε, κρυμμένο; λίγο πού πέρα δ' ο Γεράρδος. 'Ο Στέβιν κομμάτια ήσηχος. "Α, αϊ! Δέν μα προλάβω νά ξυπνάνε. Νά, νά, η στέγη άναψε καθιλας....

"Έσφανα δ' ο Γεράρδος άνατηνάχθη.

—Τί άχονα; έχανε. Κόσμος, φωνές; Γλυτώνουν ίσως τὸν έχηδό μου και' έγω κάθιμα άσώμα και ίσως νά μήν προλάβω ν' απάρισμος μέσ' από τίς φλόγες τὴν "Αν-

να μου!....

Καὶ άρχισε νά τρέχη ποδός τὸ κτήμα. Επεισ ούτων τηνόλδες άναμεσά στούς χωριάτες που είχαν μα-

ζευτη γιά νά σύνουσαν τὴ φωτιά και έφερε γύρω-γύρω τὸ βλέμμα του γιά νά καταλάβῃ σὲ ποιό σμερι ήσαν τὰ ποάματα. Μιά λυσσωμένη χρωπή τοῦ έσφιγγες ήταν είδε τὴν "Αννα στὴν άγκαλι τοῦ πατέρα της. 'Ο Στέβιν δὲν φωνάτωνε ποιηθενά. Ο Γεράρδος έμεινε σύν απολαμβένος στὴ θέση του, δταν άκουσε τὸν άφεντη του νά φωνάζῃ:

—Γιά τ' άνομα τοῦ Θεού! Τη μητέρα μου, γλυτώστε τὴ γρηγά πιπέρια μου! Ο Γεράρδος, γιά τ' άνομα τοῦ Θεού! Και δ' Στέβιν! "Ω, τὸ φτωχό τοῦ Στέβιν!...

—"Α, δ' Στέβιν δὲν γλύτωσε! ψιθύρισε σαρκαστικά δ' τσοπάνος και δημιούρησε στὶς φλόγες.

Μά δέν κατάφερε τίποτε. Η φωτιά είχε προχωρήσει πολύ. Και μόνο ίστερο από ώρες πολλές έβγαλαν τὴ γρηγά μέσ' από τὰ μανιφέσηα φυμάδια, νεκροί. Νεκρού μέσ' από τὰ φυμάδια έβγαλαν και τὸ Στέβιν.

Ο Γεράρδος ουρλιάζει σάν τρελλός έπάνω από τὸ πτώμα τῆς γονιᾶς.

—Τὸν κυριολιό τὸν Γεράρδο; Έλεγαν οἱ χωριάτες. Η άμοιρη γιά γονιά τὸν είχε προχωρήσει, ήσαν τὸν πήρε πεντάφραν παιδί άπομαργένειας.

—Ο τσοπάνος άκουμπάτει τόπο τοῦ γέροντος της Σπίτε, τί νά κάνων, Σπίτε... Τότε ο 'Ανδρεάς θα μούδην τὴν κούρη του. Σπίτε, τί νά κάνων, Σπίτε...

'Ο τσοπάνος άκουμπάτει τόπο τοῦ γέροντος της Σπίτε τοῦ λαμπτὸν του και λέει:

—"Α, Σπίτε, η σινιούλη σου δέν μονι ξροδίσμενης σὲ τίποτε. Εγκαίρα φονιάς. Σπότωντας και έχαιρε μὲ τὰ ίδια μου τὰ ζέρων τὴ φωτιά γιά γονιά που τὸν πέριμπεσε και μὲ μεγάλωσε—και δημος και "Αννα δέν θα γίνη δοχή μου. "Α, ην είχα λεφτά, Σπίτε, λεφτά... Τότε ο 'Ανδρεάς θα μούδην τὴν κούρη του. Σπίτε, τί νά κάνων, Σπίτε...

Ο σκύλος δέν άπαντες, δέν σπίλενε. 'Εξαφανίσθησε πάντας έπαντας.

—Ο σκύλος δέν άπαντες, δέν σπίλενε. 'Ο Γεράρδος δέν είλεν νά γίνη ανάμεσα στὸ πόδια του τὸν άλμανος και ν' ανύψωσην. 'Επειτα γύρισε και' πάντας τὸν τραβάθι μέτρησε τὸ παντελόνι. Ο Γεράρδος σπριθήσθη τότε και τὸν άπαλονθησε...

—Ενας ταξειδιώτης περνούσε καβάλλα πάτανο στὸ πλόγο του, απ' τὸν έρημο ποταμό. 'Ο Γεράρδος προχώρησε πρὸς πόδια του από τοὺς άστρους και τὸν οίγιγρη πετάνω στὸ πλόγο και άγκιστρες γιά γανγιζην. Ο ταξειδιώτης φάνηξε πάντας την παχάτηρη. Στὰ καπούλια στὸν άλμογου του είχε κρεμαστένη μά πέταινη τοάντα. Γένοντας και κώταζε γιά μια στιγμή δέν ήτανε καήλη στερεωμένη στη θέση της, και' βούτερα βύθισε τὰ σπίτηα ποιησάτης πάντας στὸ πλέον τοῦ πλόγου του, που δημιούρησε πάντας σύβολος. Μά φωνέται πώς άντι νά στερεώσω τὴν πάντας την γεμάτη λεπτοστήση...

—Ο Γεράρδος έτοεξε και τὴν πήρε. Μιά κραυγή ξαφάς ξέφιγε επειτα από λίγη ώρα δ' ο Γεράρδος στὸν ταξειδιώτη πού γύρισε και τὸν βρήκε.

Μά δ' ταξειδιώτης είχε βαρεθῆ πειά νά παρακαλή και νά ίκεται. 'Αρταξε τὸν τσοπάνο απ' τὰ μαλλιά και τὸ πέταξε κάθιμον μὲ μεγάλη δύναμι.

—Δόστε μου τὴν τοάντα μου!... είπε βραχνά.

—"Αξαρνίσθησε στὸν κύψηλη πάτανο του και τὸν άρρωστον παρέλασθη... Αρήστε τὸν πατέρα της πνίξει!... Στάπιαντας πάντας στὸ πλόγο του είχε πνίξει την πάτανο την πατέρα της πνίξει!...

—Ο Γεράρδος έπειτα παρασκούλισθησε μὲ άνατηριά παρέλασθησε διάφορα άλματα διληπάλια δηλητήρια.

—Εροείδης έπειτα μερικά γιώπλαστα πάντα στὸ πτώμα του ταξειδιώτη, μάζεψε τὸ κοπάδι του και' έσφιγγες από κει. Λίγο πού πέρα είχε κριμμένη τὴν τοάντα με τὰ λεφτά...

Γονιαστός τόρα μέσα στὴν καλύβα του δολοφόνος μετράει τὸ θησαυρό του. Είνε πειώ πλούσιος, ή "Αννα είνε δική του..."

—Μεονάγνη! Είνε ή δρά τὸν νεκρόδην.

—Έξαφνα μιά προετοία βροντή συντάρασε ουράνο και γης και πάγωσε τὸν Γεράρδον. Εμπόδιος στὰ φλογούμενά του μάτια ξεπόβαλαν τὰ πτώματα τῶν θυμάτων του, τοῦ Στέβιν,

της γονιᾶς, τοῦ ταξειδιώτη, σάμπατος νανθαναν μέσα από τὴ γης.

Ο σκύλος άρχισε ν' άλγηται και τὸν κοιλάδα άνακα-

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΑ

Ο διευθυντής των Κατέργων της Γούνενς κ. Δαμάτα ἐφημάζετο για τις φάσεις που ἔταξεν εἰς βάρος τῶν δημοσιογράφων ποὺ τὸν ἐπεκόπτοντο. Μία μέρα ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψην ἑνὸς Ἰταλοῦ δημοσιογράφου, ὁ οποῖος τοῦ ἐδήλωσεν ότι εἶχε μεταβεῖ κατ' ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως τον γάντι γράψη μιὰ «κακάνια σχετικῶς μὲ τὴ ζωὴ τῶν καταδίκων».

Ο Δαμάτα ἐτέθη ἀμέσως στὶς διάθεσι τοῦ Ἰταλοῦ δημοσιογράφου καὶ ἀνέλαβε νὰ ὅδηγηται παρὰ τὴν διάφορα διαμερίσματα τῶν Κατέργων. «Οταν ὁ Ἰταλός επελείσω τὴν ἔρευνά του καὶ ἐτομαζταν νὰ φέγη, ὁ κ. Δαμάτα τὸν ἔρωτησε: —

— «Ἐ, λοιπόν, πῶς σᾶς φάνηκαν τὰ κάτεργα; Ποιὲς είνε ἡ ἐντυπώσεις σας;

— «Ἡ ἐντυπώσεις μου είναι ἀριστερή, ἐπανέλαβε ὁ Ἰταλός δημοσιογράφος. «Ολοὶ οἱ καταδίκων σας ἔχουν ὑφός αὐτῶν ἀνδρώποι ποὺ ευχαριστοῦνται. «Ἐνας γέρως μονάχος εἶχε ψόφο ποὺ θιβερός, πῶς αντελθήσθην.

— «Ἄ, ναι, ξέρω... Ἐννοεῖτε τὸν Σάν-Λεόν, εἴτε ὁ Δαμάτα καὶ σκίνοντας μιστηριωδῶς στ' αὐτὸν συνομιλήστο τον τοῦ δηγγήθη τὴν ἀπόλυτην φραντσοτική ίστορία:

— «Ἀκούτε, φίλε μου, θὰ σᾶς παρασκεψάων αὐτὰ ποὺ νὰ σᾶς πῶν νὰ φράστησε μιστικά... «Ο Σάν-Λεόν, λοιπόν, αὐτὸς είνε φραντσοταν νὰ είνε δινοτηγή, γιατὶ ἀπλούστατα, είνε ἀθώος!

— Τότε γάτι τὸν κρατήτε φύλακομένο;

— Διάβολο! Για νὰ παρηγοροῦνται καὶ νὰ κάθινται φρόνιμα οἱ ἄλλοι καταδίκων. Δὲν εἴλατε ποὺ τοὺς είδατε νάνα ἀπολύτους εὐγαρ- στημένου; «Β, αὐτὸς συμβαίνει, γιατὶ συγχρίνουν τὴ θέση τους μὲ τὴ θέση τοῦ Λεόν καὶ εὐχαριστοῦνταν γιατὶ δὲν κατεδακάσθησαν καὶ αὐτοὶ ἀδίκους ὅπως αὐτοί. Τὸ μόνο δινάστερο στὴν ἴστορης αὐτῆς είνε δὴ τὸ Σάν-Λεόν είνε βαρετοῦ ἀρρωστοῦ καὶ θὰ πεθάνει ποὺν γρήγορα... Θὺ μᾶς χρειασθῆ λοιπὸν κανονίσουντος αὐτῶν». «Ἐγώ γράψη ἐπανηλημμένος τὸ Παρίσιον ἔποινταν ἀπὸ τὸ «Υπονομεγίον»; — «Δὲν βούσκεται, λέει, κανένας...»

— «Τὸν Ἰταλός δημοσιογράφο... ἔχαψε τὴν τεργιτιδήν τοῦ Ρώμης ἔγραφην ἐν ἑκάσται γιὰ τὸν «ἀδόνα» καταδίκου τῆς Γούνενς, προσκέπεις τὴν εὐθυνή των ἀναγνωστῶν του.

— «Οταν κατάλαβε τέλος τὴν γκάμα του, ἔγραψε στὸ Δαμάτα ἕνα ἀπελτιτικό γράμμα: «Θέλωσθε στὴ Γούνεν, τοῦν γράψατε, γιὰ νὰ σου τοικεῖν τ' αὐτά!»

Καὶ ὅτι πενταράθησε Δαμάτα τοῦ ἀπάντησε:

— «Ἐμὲ τὰ μιαλά πολύτευτε δὲν θὰ οἶμεν τε στὴ Γούνεν, θὰ... σᾶς φέρει στὸν ιερόν τοῦ Παρίσιον; —

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Καλά 'χανα καὶ ἀγάπησα καντά στὴ γειτονιά μου, καὶ ἔχω τὸν μόνον διάφορο καὶ τὰ σχοντάματα μου.

Ψηλή λιγνέ μουν τσελεπή μὲ τὶς βλογοκομιάδες, πέρσασ αἵτο τὴν πόρτα μου καὶ πές δυὸς μαντινάδες.

Στὸ παραθύρῳ δόπον είσαι ἐσύ γαρυφαλλί δὲν πρέπει, γιατὶ είσαι ἐσύ γαρυφαλλί καὶ δόπον ἔχει ματία καὶ βλέπει.

Κλαίνε τὰ δέντρα γιὰ νερό καὶ τὰ πουλιά μ' ἀέρα, κλαίνε καὶ ἐμὲ τὰ ματία μου γιὰ σένα νύχτα μέρα.

Τὸ γιατεύμα μαρφάνεται καὶ πέφτει φύλο-φύλο, τὸν πατροφεύμενον ἄνθρωπο μήν τὸν κανής φίλο.

Ἐγώ ἀγάπω σας καὶ τοὺς δύο μόνο μὴ σκιωθήτε, καὶ πάρτε τὸ μαχαίρι μου νά μὲ διαμορφαστεῖτε.

Τὸ ὄνειρος καὶ ἡ βροχή ἐμαστίγωναν τὸ χόρτο καὶ τὰ δέντρα. Πένινα φείδια διεσχίζαν τὰ σύννεφα στὸ σπαστείον οὐρανοῦ. Ο Γεράρδος σφίγγηται ἀπάνω στὸ στήθος του τὴν πέτσινη τοστά....

«Ἐξαρσία ὄντως πετάγεται» ἀπάνω μὲ μᾶτις... «Ἐνας κεραυνός θαρρεῖς καὶ τὸν κτήπτον στὸ κεφάλι. «Ωρίμος ἔξει, ὁ σύλλος του τὸν αὐλούσθι καὶ ἀλυτάτη λοισένα. Μά ἡ δαστατές, ἡ βροτούτης, οἱ κεραυνοί στίνονται ἔνα μακάριο χορό γέρων τουν...»

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ χωριάτες τοῦ «Οστομάτου» βοήκαν τὸ πτερύγιο τοῦ πολύτου στὴν κοιλάδα. Τὸ εἶχε μαγιστεῖ οἱ κεραυνός, η φωτιά τοῦ ούρανον! Στὸ στήθος του κοιτάνε τεκφός. Στὴν κοιλάδα βρήκαν καὶ τὸ πτερύγιο τοῦ ταξειδιώτη. Καὶ ἡ ίστορία μαθεύτηκε. Είναι μὲ ἀπό τὶς πασαδόσεις τῆς Φλαμανδίας ἡ λοτοφία τοῦ Γεράρδου, ποὺ ἔγινε ἐμπτηστής καὶ δολοφόνος.

ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο ποιητής καὶ ὁ ἐφευρέτης

Πρὸ μηνὸς συνεπληρώθησαν σαφάντα χρόνια ἀτ' τὴν ἡμέρα τοῦ πέθανος ὁ περιήμενος Γάλλος ποιητής καὶ διηγματογράφος Βιλλέ ντε λ' Ἀντάμ. Επεὶ τῇ εἰνωποί αὐτῷ ὁ φίλος του Δεόν Ντεσφρόν δημιουργεῖσται στὸ φιλολογικό «Ερμῆ τῆς Γαλλίας» μερικές ἀναμνήσεις του σχετικές μὲ τὶς τελευταῖς του στιγμές.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων δηγεῖται ἑτεῖ ὅτι, χῶρις στὴν εὐστάλιχια περιουσίαν του, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Σλάγηῶν Διηγμάτων» δὲν πέθανε μέσα στὴν ἀλιτεύσια σαν τὸν τελευταῖον Ησιανό. Ο φίλος τοῦ Βιλλέ ντε λ' Ἀντάμ, καὶ ίδιατέρος ὁ μέγας ποιητὴς Μαλλαρέ, ἡ Ζεύς καὶ ὁ Αλέξανδρος Δουμάζ μός, μόλις ἐκεῖνος ἔπεισε ἀρρωστοῦς καὶ ἡ κατάστασις του ἀρχής νὰ προκαλῇ δημοσιότης, διοργάνωσαν ἔνα ἔρανο καὶ ἐτοίχισαν στένη, τροφὴ καὶ περιοίη στην, γιατὶ ὡς γνωστόν, προηγούμενον κοινόταν κατόπιν τῆς γέφυρης τοῦ Παρισίου, στερούμενος καὶ αὐτὸν τὸν ψωμό του. Τὴν ἔποιην ἔργωσαν στὸ Παρίσιο καὶ ὁ περιφέρειος Αλεξανδρίας Εδίσον. Οι φίλοι λοιπὸν τὸν εποιηθανάτου ἀπειλήντηροι ἐπέβιονται ὅτι τὰ συνειδέστερα εὐχαριστίως, γιατὶ ὁ Βιλλέ τὸν εἶχε ἀποθανατίσει σ' ἔνα ἔργο του, τὸ «Μέλλονα Εὔα». Μά ὁ Εδίσον, μόλις τὸ έργανον τὴν στεγή παραλίγοι, τοὺς είλετο:

— Δεν μοι περισσεύει οὐτε μιὰ πεντάρια γιὰ τὴν τετέλητη....
Μία πρεφετεία ποὺ δὲν προχρυματεῖ-θηκε
Είναι γνωστόν ὅτι οἱ δύο μεγάλοι Γάλλοι ποιηταὶ τοῦ παρελθόντος αἴδων, ὁ Βίτσιος Ούγρων καὶ ὁ Άλεξαντρος τοῦ Μυστού, οἵσαν τασσούμενοι ἐπὶ πολλὰ χρόνια, μά κανεῖς δὲν ἔσοι τὴν ἀφροῦ τοῦ καργά τοὺς αἴτοι. Μάθετε τὴν λοιπόν: «Ἐνα βράδυ, κατὸ τὸ 1886, ὁ Μυστὸς καὶ ὁ Ούγρων, ὁ δύοις ἀπὸ τὸ τότε ἵσαν συδεδεμένοι στενωτατα, ἔθγαναν ἀπὸ τὸ φύλο-γάλλων στὸν τεῖχο της Ζιραντέν, ὅποιον περάσει τὸ ἀπόγειαν τους. Οι δύο ποιηταὶ μαλούσαν γιὰ τὴν τέχνην τους καὶ, σὲ μᾶς στιγμή, ὁ Ούγρων παρετίησε στὸ Μυστό, διη τὰ ποιημάτα του ὃν κερδίζαν ποὺν ἀπὸ ἐπόδεσχε περισσότερο τὴν προσοδία τῶν στίχων τους. Αμέσως ὁ Μυστὸς θινώσει καὶ διακόπτοντάς

τὸν ἀπότομα, τοῦ είλετο:

— Μά ιοῦ μέγεθε ποὺν στίχους μου... Οι στίχοι μουν καὶ μετὰ ενα μῶνα δὲν είναι γνωστοὶ σ' ὅποιο τὸν κοσμό, ἐνώ οἱ δικοὶ σας δὲν ἔχουν λησμονήθη ἐντελῶς...

Ἐπαγκό σχεδὸν χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε, μά οὐτε τὰ ποιήματα τοῦ Ούγρου λησμονήθησαν, οὔτε καὶ τὸ Μυστέ.

‘Η φιλαργυρία ἐνός συγγραφέως

Η φιλαργυρία τοῦ Λοΐζ Μενάρο. Γάλλος συγγραφέως καὶ ποιητοῦ τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἴδων, ἡταν παρομιώδης. Μπορεῖτε λοιπόν νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ φίλου του Λεόντην τε λίλ, διαν τα μάρμαρα τὸν ἄποινο τοῦ προσώπου καὶ φίλην την γέμιανταν τὴν προσωπικήν του. Οι δύο ποιηταὶ μαλούσαν γιὰ τὴν τέχνην τους, καὶ τὸν ἀπόλουνθος. Μά ὁ Μενάρος ἐγκαόλουνθος τὴν φιλαργυρία του, χωρὶς καπιτάνιο μίσθιον νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν είλετο:

— Μος φαίνεται πὼς είνε πειά ωρα γιὰ τὸ γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

— Μά... νά... ἔκει... τοῦ ἀπάντησε τὸ Μενάρο, δείχνοντάς του ἔνα πάγκο τοῦ πάρκου καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μάλιστα φροντίδα, μέσα στὴν ησιγμένη διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντί. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;

ΠΩΣ ΘΑ ΕΛΥΤΟ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

‘Ο ποίηκην ντε λίλ ἔλεγεν διά οι θεσμοὶ τοῦ γάμου ἔκεπε νὰ μετατραπή σ' ἔνα είδος πολιτεύσις ἐνοικιάσεως τῆς σεζόγυου, μὲ δικαία μα τοῦ ησιγμένου διαδέστη νὰ τελεώσῃ καπιτάνια φροντίδα. Τέλος ὁ Λεόντην τε λίλ δὲν ἐφατήησκε καὶ τὸν γείμα... Ποῦ διὰ φάνε;